

PREMIS LITERARIS

Abril 2020

Poesia i Prosa

Termini de presentació: **dimarts 14 d'abril de 2020**

Modalitat de presentació: **únicament en línia**

**El Càlam
de Sant
Jordi**

Consulteu les bases a www.torroella-estartit.cat

MADAME BOVARY EM VA FER PERDRE EL TREN

Va omplir els pulmons d'aire, va agafar el pany amb força i va baixar la maneta fins que la porta va cedir sola. Mentalment repassava tots els arguments pels quals es mereixia una nota millor. Quan travessava el llindar li va tornar a la ment aquell tren. La veu monòtona de l'estació del Clot repetia: "tren amb destinació: Granollers, via dos, és a punt de sortir; tren con destinación: Granollers, estacionado en vía dos, está a punto de salir".

—Bon dia.—va dir amb timidesa.-he vingut per la revisió de l'examen —amb més convenciment que el primer cop.

Uns ulls joves, nerviosos, l'escrutaven des de darrere d'unes ulleres que ella, l'alumna, trobava tan minimalistes...estil anys vuitanta. Li agradava aquell aire d'escriptor bohemí que envoltava el seu professor: els cabells esbullats, alguna cana despistada i una mirada absorta.

—Passi, passi.-va dir assegut darrere el seu escriptori de despatx.

Es va asseure a la cadira de plàstic i va pensar que entre tota aquella indumentària cantava més que un emú intentant-se camuflar entre els estruços del zoo. Què feia pensant amb estruços? Dijous hauria d'acompanyar-hi la Meritxell, la Meri, la seva amiga de l'ànima i companya de pis que sempre que li trencaven el cor passava la ressaca amorosa alimentant aquelles bestioles tan estúpides.

Es va sorprendre asseguda, amb aquell parell d'ulls bruns clavats en els seus com dos mirallets. —L'escolto. —va dir ell amb veu pausada.

—Em dic Mariona Ferrés, volia que m'expliqués la puntuació de la prova perquè no crec que sigui merescuda per les respostes que vaig donar a les preguntes.

—Sí, esperi un moment que el busco i ens ho mirem. —es movia amb rapidesa i en menys de 30 segons el va trobar. Ho sabia perquè la Mariona havia aprofitat que ell remenava els papers per fer un cop d'ull a la sala i a la paret hi va trobar un rellotge que marcava tres quarts menys cinc de dotze, a dos quarts d'una tenia l'última classe i llavors pensava haver acabat. Des de la finestra entrava una llum rebotada pels núvols i el reflex li molestava als ulls. Els dies grisos li alteraven els ànims. —És aquest!-va dir brandant-lo a la mà— A veure... —Se'l va començar a llegir mentre anava fent ganyotes que ella no sabia interpretar, assentia amb el cap però no deia res.

Ella va pensar que era un bon moment per atacar. —A la primera pregunta he fet referència al Quixot, he parlat de la influència de Balzac sobre Flaubert, a la biologia comparada de G de Saint Hillaire, també a l'amor romàntic i...-va seguir fent una enumeració davant la qual l'Albert Gimferrer es va mantenir impertèrrit. Ella persistia. - per no parlar que he mencionat l'etern debat del narrador de *Madame Bovary* que ha despertat tanta polèmica...- tres quarts i sis minuts de dotze, va pensar la Mariona. Va seguir amb un reguitzell d'arguments enfilats amb molt de compte. De sobte, l'Albert va aixecar la mirada dels fulls sorprès, astorat de tanta informació.

PREMIS LITERARIS

Abril 2020

Poesia i Prosa

Termini de presentació: **dimarts 14 d'abril de 2020**

Modalitat de presentació: **únicament en línia**

**El Càlam
de Sant
Jordi**

Consulteu les bases a www.torroella-estartit.cat

—Li demanaria que em deixés llegir primer les pàgines, ara ho discutim.—que la tractés de vostè la feia sentir una persona adulta, se la prenia seriosament. Va aprofitar per agafar aire perquè des de que havia començat a fer el sermó no havia tingut temps per respirar. La cama dreta li feia aquells saltirons nerviosos que la impaciència activa automàticament.

Mirava al seu voltant i només hi veia mobles rosegats pels corcs. Malgrat tot, resultava un lloc acollidor per l'olor de fusta vella, de pàgina de primera edició i de roba de segona mà. Llavors, la imatge burleta de les portes del tren tancant-se se li va projectar de nou com una pel·lícula: era el seu as a la màniga.

—Els conceptes hi són, però falta aprofundir en el que el llibre vol transmetre.

—Necessitaria que em concretés més. He redactat el comentari de text de forma que denoti que he entès el llibre. —el professor va inclinar el cap interrogant. Primer trauria les cartes altes, l'as encara no. —Li diré més, —la Mariona havia passat a tractar-lo de vostè perquè s'estava alterant i no volia que l'Albert pensés que no el respectava. La una menys tres minuts, la situació es posava tensa. —Miri si he entès *Madame Bovary* que he fet apartar la meva companya de pis d'una relació per interessos. —A l'Albert se li va escapar el riure per sota el nas. —sé que no és una raó convincent però cregui'm que encara m'agrada menys pensar que d'aquí dos dies tornaré a ser al zoo, alimentant les bèsties més estúpides del planeta.

—Perdó? —va dir ell desconcertat.

—Els estruços...em desvio, perdoni, tornem a la qüestió: crec que vaig estructurar bé el comentari i les cites eren pertinents.—el professor seguia sense reaccionar. Artista i amb tan poca sang a les venes, quina decepció.

—Mariona, crec que un 7'5 no és una mala nota, i encara menys injusta per la manera com has exposat els diferents punts. Em sembla que si la teva pregunta és què t'ha faltat per obtenir una nota superior és entrar dins la lectura, deixar-te absorbir, el paratext no ho és tot a vegades.—començava a estar una mica mosca davant aquella insistència.

Un quart menys cinc d'una, se li acabava el temps, era ara o mai, havia d'ensenyar totes les cartes. —Miri, això sí que no m'ho pot negar —el peu va deixar de fer saltirons, ja no estava nerviosa, s'estava començant a irritar; si una cosa havia fet era capbussar-se dins la lectura —per culpa de *Madame Bobary* vaig perdre un tren jo. Que ho sap?

—No entenc quina relació hi ha entre el tren, els estruços i *Madame Bovary*. —va reclamar l'Albert desconcertat. Seguia amb posat seriós però per dins s'estava divertint.

—Els estruços de moment els deixem en pau. La qüestió és que *Bovary* s'estava a punt de suïcidar, havia rebut la carta del seu amant i plorava desconsolada a les golfes. Mentrestant jo era a l'estació del Clot, el meu tren cap a Girona, portava més de 35 minuts de retard. —Gimferrer se la mirava encuriolit, ella imbuïda pel relat feia com si res, ja no tenia aturador. *Emma* ja era sobre l'ampit de la finestra i li semblava que el terra de la plaça s'apropava, estava decidida a saltar... Simultàniament, les vies

PREMIS LITERARIS

Abril 2020

Poesia i Prosa

Termini de presentació: **dimarts 14 d'abril de 2020**

Modalitat de presentació: **únicament en línia**

**El Càlam
de Sant
Jordi**

Consulteu les bases a www.torroella-estartit.cat

començaven a fer soroll, la frenada del tren feia una fressa metàl·lica de desgast, es va anar apagant fins al xerric de l'aturada.

Bovary, no em podia fer el mateix que *Werther*, altre cop no, necessitava que lluités per saber que rendir-se no és una opció i que ella valia molt més que tota aquella pila d'homes buits i interessats. Vaig aixecar la vista i davant meu hi havia el regional, a la pantalla lateral del vagó hi deia: "destinació Girona"—el cor li va fer un sal. Vaig arreplegar la maleta i amb el llibre a la mà només vaig poder fer una passa i veure com se'm tancaven les portes als nassos.

—Es devia sentir impotent —va constatar ell. —Però si tot això no ho percebo en escrit no li puc valorar, em sap greu. —que tornés a tractar-la de vostè per calmar-la la va enervar encara més.

—Ho sé, però li estic exposant ara —emprar verbs que només utilitzaries per escriure sempre feia el seu efecte. —Que potser pretén que li expliqui els meus accidents de transport a l'examen?

—Evidentment que no, però sempre hi ha formes de mostrar-ho. —faltaven cinc minuts per dos quarts d'una i no volia fer tard a Literatura Medieval, ja se la saltaria dijous per tirar molles de pa als emús. Però pels amics el que calgui —es deia la Mariona.

—Ja veig que aquesta conversa no ens portarà enlloc —va dir aixecant-se de la cadira brusquement. Ara alçant la veu: només li dic que perdre tres trens en una setmana em sembla un preu molt alt per un escanyolit 7'5. De fet, *Bovary* només va ser culpable del darrer però va posar el número tres al marcadore. Perdre un tren no és greu, perdre'n dos mala sort. Però tres en una setmana és senyal de que alguna cosa no rutlla! —Va dir encaminant-se cap a la sortida.

L'Albert Gimferrer seguia immòbil a la seva cadira amb el full de l'examen del primer parcial al davant i amb les celles aixecades. Estava absort en divagacions quan un cop de porta el va fer tornar a la realitat. La Mariona havia marxat.

Va quedar-se uns segons assegut sense saber què fer. Aquella dosi d'energia a mig matí li havia estroncat el ritme. Ell era un home de tarannà calmat fora les classes. Quan impartia les lliçons magistrals anava amunt i avall de la tarima, feia mitja volta, agafava l'aigua de sobre la taula, en feia un glop i la tornava a deixar. Després el joc amb l'ampolleta durava les dues hores de classe. L'empenta se la reservava pels seus estudiants, només la literatura era capaç de transformar-lo en un remolí apassionat.

Ara no volia seguir repassant l'examen de la Mariona; l'hauria de deixar reposar. Ell i la seva bandolera de cuir van entrar a l'aula 112. Hi havia xivarri i, com sempre, es va asseure a la cadira esperant que es fes silenci. Mai fallava, cap filòleg es resistia a la seva mirada penetrant.

Va sortir escopetejat de l'aula. Un dia fàcil —es va dir. Llavors va recordar que havia de rellegir l'examen de la Mariona, ja ho faria a l'estació. Caminava amb presses, avui l'esperava el seu germà —l'advocat de la família, l'èxit de cal Gimferrer, el fill pròdig, l'únic que tenia una feina digne i es podia permetre un piset a Barcelona-, en Jaume era

PREMIS LITERARIS

Abril 2020

Poesia i Prosa

Termini de presentació: **dimarts 14 d'abril de 2020**

Modalitat de presentació: **únicament en línia**

El Càlam
de Sant
Jordi

Consulteu les bases a www.torroella-estartit.cat

molt puntual i no volia fer tard. Ja li pesava prou ser l'ovelleta negra *hippie* de la família. Un romàntic que s'havia deixat encisar per les lletres –la branca dèbil de l'ensenyament– a qui l'únic futur cert que l'esperava era la misèria.

Va picar el bitllet com un autòmat a la màquina i va baixar a l'andana per anar a Passeig de Gràcia. El tren encara trigaria una estona. Va obrir la cartera-bandolera de cuir i en va treure els fulls de la discòrdia. Es va posar les ulleres i amb paciència va revisar de nou les pàgines. No anava errat, la nota de la Mariona era la merescuda. En aquell instant entrava per la boca de ciment un mitja distància direcció Passeig de Gràcia, l'Albert, però, intentava desxifrar aquelles frases amb una lletrota cosina germana dels jeroglífics. Segur que era esquerrana –ja se sap.

El tren va frenar i va obrir les portes. Gimferré seguia capficat amb l'examen. Va pensar que tot havia sigut una rebequeria d'una noieta de 18 anys que estava enfadada per haver perdut tres trens en un setmana i per no voler assumir les responsabilitats en culpava a *Madame Bovary* que devia ser el menor dels seus problemes. Qui sap per quins setze ous la noia era tan despistada –es preguntava–.

Pip-pip-pip! Xiulaven les portes del tren. Va aixecar la vista i des del banc estant un *deja vú*. Que foteta la vida. Aquesta se la cobraria; li va baixar mig punt la nota. Tornaria a quedar com un impuntual amb el seu germà: l'erudit, el pràctic, l'assenyat. Tant li feia ja: l'etiqueta ja la duia.